

ЯКБИ...

Якби Його апостоли повстали,
якби напав той натовп на катів,
ця казка не була б така безславна,
безсильна не була б така тоді.
А що було б тому? Врятувати
вдалося би? Розвіяти пільму?
Але хоча би спробувати варто,
щоб захистить невинного від мук.
І хай би що там далі – перемога,
чи смерть, чи забуття для них усіх,
та темна не була б така дорога,
і темні не такі були б часи,
можливо... Та ніхто того не знає.
І досі всі уклінно під хрестом
стоять століття і не заважають
убивцям – тільки моляться гуртом.
А Він все помирає й помирає
під співи і святкові молитви,
а світ – вже біль і кров до небокраю,
а світ закам'янів, мов неживий.
І кам'яні серця «Розпни – Осанна»
кричать, співають, моляться... Або –
мовчать, мовчать – уперто і захланно,
а з ними в унісон мовчить і Бог...
Мовчать усі. Чекають, ніби мало
смертей у світі, – білі та святі...
Якби лишень апостоли повстали
зі зброєю за Вчителя тоді!

ЛЮБОВ І ПІСНІ

Я знаю, що будуть любов і пісні –
любов і пісні не вмирають,
а будемо далі з тобою чи ні,
чи літо розквітне цієї весни, –

не знаю, не знаю, не знаю.
Пісні і кохання ростуть у серцях
крізь втрати, і біль, і страждання,
бо кожна біда добігає кінця,
і врешті закінчиться битва оця,
і будуть пісні і кохання.
Вони проростуть крізь каміння й віки
колись – чи для нас, чи для інших –
так само закоханим будуть зірки
світити ночами, складати рядки
у ніжні замріяні вірші.
Ті ж самі мотиви, палкі і прості,
те ж саме кохання взаємне,
та будуть вже інші, не я і не ти,
кохати-любити, у вірші плести
мотиви легкі і приємні.
І хай будуть інші співати про сни
у пошуках вільного вітру,
хай будуть так само любити вони,
хай будуть так само чекати весни –
та все ж, як не ми, – дуже прикро...
Не знаю, не знаю: тобі і мені
до спокою, пекла чи раю?
Та щастя повернеться, з нами чи ні,
бо в світі незмінні кохання й пісні,
кохання й пісні не минають.

* * *

Повернутись раптово, зненацька,
обійняти оголений нерв,
щоб від спілої, спраглої ласки
спалахнув, зашарівся, завмер...
Обійняти руками за плечі,
ворушити волосся, а ще –
цілувати вуста, наче вечір
пестить квіти весняним дощем,